

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 973/2024
03.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бошка Таланчевски, поднетом против правноснажних решења ОЈТ у Новом Саду Кт 551/23 (Кт 934/23) од 22.05.2023. године и Основног суда у Новом Саду Кв 1012/23 од 02.04.2024. године, у седници већа одржаној 03.10.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бошка Таланчевски, поднет против правноснажних решења ОЈТ у Новом Саду Кт 551/23 (Кт 934/23) од 22.05.2023. године и Основног суда у Новом Саду Кв 1012/23 од 02.04.2024. године.

Образложење

Решењем ОЈТ у Новом Саду Кт 551/23 (Кт 934/23) од 22.05.2023. године одбијен је захтев за накнаду трошкова кривичног поступка адвоката Бошка Таланчевски од 11.05.2023. године у износу од 108.750,00 динара као неоснован, а који захтев је исти поднео дана 12.05.2023. године у вези поступања као бранилац окривљеног АА у предмету наведеног тужилаштва под ранијим пословним бројем Кт 934/23.

Решењем Основног суда у Новом Саду Кв 1012/23 од 02.04.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Бошко Таланчевски, због повреде

закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и побијана решења преиначи и досуди трошкове кривичног поступка у износу од 142.500,00 динара увећане за трошкове састава захтева за заштиту законитости у износу од 67.500,00 динара односно да на име награде и нужних издатака браниоца досуди укупан износ од 210.000,00 динара.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац окривљеног АА истиче да је став нижестепених судова – да окривљени нема право на накнаду трошкова кривичног поступка у погледу кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у односу на које је према окривљеном одбачена кривична пријава, са образложењем да је бранилац пружао јединствену одбрану за два кривична дела током јединственог кривичног поступка, због чега се ови трошкови не могу издвојити, неправилан и неприхватљив, а одлука суда незаконита.

Према ставу одбране, орган поступка је морао из укупних трошкова кривичног поступка, издвојити трошкове који се односе на кривично дело из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, у односу на које је према окривљеном одбачена кривична пријава. У прилог свом ставу бранилац наводи да се конкретна ситуација не може поистоветити са ситуацијом из пресуде Врховног касационог суда Кзз 426/19 од 16.05.2029. године, на коју се позива јавни тужилац, те да окривљени није дужан да накнади трошкове на име награде и нужних издатака свога браниоца у погледу тог дела, јер исти, сходно одредби члана 265. став 1. ЗКП, падају на терет буџетских средстава, обзиром да је у тој ситуацији након окончаног кривичног поступка који је покренут наредбом о спровођењу истраге, окривљени истом пресудом за једно дело ослобођен од оптужбе, а за друго је оглашен кривим, док су у конкретном случају поступци предузимања доказних радњи ОЈТ започети подношењем две различите кривичне пријаве, у размаку од 3 месеца, при чему је по једној кривичној пријави поступак према окривљеном обустављен доношењем решења о одбачају кривичне пријаве, а по другој кривичној пријави је кривични поступак покренут и окончан осуђујућом пресудом, због чега не може бити речи о јединственом кривичном поступку за оба кривична дела, имајући у виду да кривични поступак у односу на кривично дело из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, није ни покренут.

Врховни суд изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је ОЈТ-у у Новом Саду, дана 26.01.2023. године, од стране ПУ Нови Сад – ПИ Петроварадин поднета кривична пријава КУ 4178/23 против окривљеног АА због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, а дана 08.03.2023. године од стране ПУ Нови Сад – ПИ Стари град, против истог окривљеног, поднета је кривична пријава Ку 12524/23, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, која кривична пријава је на основу одредбе члана 284. став 1. тачка 3) ЗКП, одбачена решењем јавног тужиоца ОЈТ у Новом Саду од 16.03.2023. године, док је поводом догађаја описаног у кривичној пријави поднетој због кривичног дела из члана 138. став 1. Кривичног законика против окривљеног, Основном суду у Новом Саду поднет оптужни предлог, након чега је у предмету тог суда К 452/23, дана 03.05.2023. године, донета пресуда којом је окривљени оглашен кривим због кривичног дела из члана 138. став 1. Кривичног законика.

Из списка даље произилази да је бранилац окривљеног 12.05.2023. године поднео захтев за накнаду трошкова кривичног поступка у укупном износу од 108.750,00 динара, достављајући при томе спецификацију награде и нужних издатака у односу на кривично дело из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и то на име приступа ради задржавања окривљеног у ПУ Нови Сад 08.03.2023. године, саслушања окривљеног пред јавним тужиоцем дана 09.03.2023. године и саслушања поводом притвора истог дана, као и испитивања сведока дана 14.03.2023. године, те на име састављања захтева за накнаду трошкова од 11.05.2023. године. Одлучујући о поднетом захтеву за накнаду трошкова, ОЈТ у Новом Саду је побијаним првостепеним решењем исти одбио као неоснован, налазећи да се ради о јединственим радњама одбране у односу на оба кривична дела, који став је заузео и другостепени суд, прихватајући разлоге из првостепене одлуке.

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП прописано је да ће суд, када окривљеног огласи кривим, у пресуди изрећи да је окривљени дужан да накнади трошкове кривичног поступка. Ставом 2. истог члана прописано је да лице које је окривљено за више кривичних дела није дужно да накнади трошкове у погледу дела за које је ослобођен од оптужбе, уколико се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова.

Дакле, наведеном законском одредбом предвиђено је издвајање трошкова кривичног поступка само под условом ако суд нађе да се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова, али не и обавеза суда да то мора да учини у сваком случају.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да је јавни тужилац, а затим и суд, у конкретном случају на основу података у списима предмета нашао да се у конкретном случају не могу издвојити трошкови кривичног поступка настали у погледу кривичног дела из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, у односу на које је одбачена кривична пријава Ку 12524/23, поднета против окривљеног дана 08.03.2023. године, из разлога што је против окривљеног вођен јединствени поступак пред јавним тужиоцем и за кривично дело из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и за кривично дело из члана 138. став 1. Кривичног законика, која кривична дела су, иако нису из истог животног догађаја, извршена према истој оштећеној, а радње које је бранилац

предузимао у току тог поступка, а које је определио у захтеву за накнаду трошкова поступка, предузимао је у циљу пружања јединствене одбране приликом саслушања окривљеног и испитивања сведока, како за кривично дело за које је касније оглашен кривим, тако и за кривично дело у погледу кога је кривична пријава одбачена, налазећи да се у оквиру свих тих трошкова не могу издвојити трошкови који се односе само на одбрану окривљеног у односу на дело за које је кривична пријава одбачена – из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, то се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује да је доношењем побијаних решења јавни тужилац односно суд поступио супротно одредби члана 265. став 1. ЗКП

При томе, а имајући у виду да се захтев браниоца у конкретном случају односи се на то да се на терет буџетских средстава накнаде трошкови кривичног поступка које је бранилац имао на име одбране окривљеног због кривичног дела из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, те имајући у виду да одредба члана 264. став 2. ЗКП, прописује само могућност ослобађања окривљеног да накнади трошкове у погледу дела за које је ослобођен од оптужбе, али не и обавезу суда да окривљеном у таквој ситуацији плати трошкове одбране, а да се у конкретном случају ради о јединственој одбрани у поступку пред јавним тужиоцем, где се накнада и награда браниоца у односу на оба кривична дела, не могу раздвојити, то су наводи захтева браниоца окривљеног АА - којима се указује да је побијаним правноснажним решењима учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, оцењени као неосновани.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић